

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 62/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok łączny Sądu Okręgowego w P., z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,</p>	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		M. S. (1)	Dotychczasowa karalność skazanego oraz przebieg odbywania kary oraz brak	Odpis aktu oskarżenia w sprawie o sygn. (...) Prok. Rej. P. – (...) w P.	k. 91 k. 104-107 k. 141-147

			postępów w zakresie resocjalizacji	Odpis nieprawomocnego wyroku Sądu Rejonowego P. M. w sprawie o sygn. (...) skazującego M. S. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności Aktualna opinia o skazanym z Zakładu Karnego w C. wraz z danymi o odbytych karach pozbawienia wolności	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			

	<p>Dowody wymienione w pkt 2.1.1.</p>	<p>Wszystkie te dowody Sąd uznał za zasługujące na przymiot wiarygodności. Odpisy wyroku i aktu oskarżenia nie budzą wątpliwości co do ich autentyczności. Gdy idzie natomiast o opinię o skazanym sporządzoną przez administrację Zakładu Karnego w C., gdzie aktualnie przebywa M. S. Sąd również nie miał wątpliwości co do autentyczności tego dokumentu oraz jego wartości dowodowej. Zawarto w nim informacje na temat zachowania się skazanego w trakcie pobytu w jednostce penitencjarnej i Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw by je kwestionować. Dokument ów został sporządzony zgodnie z przepisami oraz w granicach</p>	
--	---------------------------------------	---	--

		<p>kompetencji osób go wystawiających i brak jest podstaw by twierdzić, że osoby te celowo, i to niezgodnie z prawdą, miałyby podawać w nim informacje dla skazanego niekorzystne tym bardziej, że informacja ta zawiera również informacje korzystne dla M. S.</p>
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	

3.1.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Oczywiście całkowitą rację ma autor apelacji, że Sąd Okręgowy wskazując tak w rubrum wyroku w pkt I jak i kilkukrotnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż M. S. (1) został skazany wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w S. z dnia (...) r. wydanym w sprawie o sygn. (...) pomylił się. Jest bowiem po pierwsze faktem oczywistym – jest to fakt notoryjny nie wymagający dowodzenia – że nie ma w strukturze sądownictwa w P. Sądu Okręgowego w			

S. (jest jedynie Sąd Rejonowy w S.), a po drugie – gdyż wynika to wprost z dokumentacji ujawnionej w toku rozprawy (por. postanowienie wydane na rozprawie w dniu (...) r. – k. 26b) – wyrok łączny z dnia (...) r. w sprawie oznaczonej sygnaturą (...) w stosunku do M. S. (1) wydał Sąd Okręgowy w P..

Sąd Apelacyjny stoi jednak na stanowisku – wbrew wywodowi zawartemu w części motywacyjnej apelacji (k. 68v) – że ową niezgodność należy rozpatrywać nie w kategoriach błędu w ustaleniach faktycznych lecz jako oczywistą omyłkę pisarską będącą zapewne efektem nieuważnego zastosowania edytora tekstu programu komputerowego przy redakcji tak wpierw wyroku

a następnie przy
sporządzaniu
jego pisemnego
uzasadnienia.

Zresztą już na
stronie 3
uzasadnienia

Sąd Okręgowy
prawidłowo

wskazał, iż
wykorzystał jako

dowody w
sprawie m. in.

akta Sądu
Okręgowego w

P. o sygn.
(...) (por. k.

45). Samo więc
powtórzenie

tego błędu w
uzasadnieniu nie

może niejako
per se stanowić

o tym –
jak chciałby

tego obrońca –
iż ów błąd

należy oceniać
w kategoriach

błędu w
ustaleniach

faktycznych
skoro w dalszej

części
uzasadnienia

Sąd a quo już
prawidłowo ów

wyrok definiuje.

Podzielając

zatem

oczywiście

stanowisko

autora apelacji,

iż Sąd Okręgowy

błędnie wskazał,

że M. S.

został skazany

wyrokiem

łącznym Sądu

<p>Okręgowego w S. Sąd odwoławczy uznał, że nie jest to konsekwencją poczynionych przez tenże Sąd błędnych ustaleń faktycznych lecz efektem nieuwagi przy sporządzaniu tak samego wyroku jak i jego uzasadnienia i omyłkowego wskazania siedziby sądu, który wydał wyrok w sprawie o sygn. (...).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Odnosnie tego zarzutu skarżący nie sformułował wniosku końcowego apelacji a jedynie w uzasadnieniu apelacji wskazał, iż w jego ocenie wyrok winien ulec uchyleniu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wyrażony w uzasadnieniu apelacji wniosek o uchylene</p>		

zaskarżonego
wyroku z całą
pewnością nie
zasługuje na
uwzględnienie.

Trudno
doprawdy dociec
jak błędne
wskazanie Sądu,
który wydał
wyrok w
stosunku do
skazanego
miałby wpływać
na jego treść.
To bowiem, że
M. S. (1) został
skazany na karę
łącną 4 lat
i 2 miesiące
pozbawienia
wolności
wyrokiem
łącznym, który
zapadł w dniu
(...) r. jest
oczywiste w
świetle
dołączonych do
niniejszej
sprawy akt Sądu
Okręgowego w
P. o sygn..
(...). Całkowicie
niezrozumiały
jawi się przy
tym, a to w
świetle treści
art. 437 § 2
k.p.k. wniosek o
wydanie
orzeczenia o
charakterze
kasatoryjnym i
to zwłaszcza
wobec faktu, iż
kara
wymierzona
tymże wyrokiem
łącznym w ogóle

nie podlegała łączeniu zaskarżonym wyrokiem czego autor apelacji w ogóle nie kwestionuje.			
Lp.	Zarzut		
2.	Niewspółmierność (surowość) wymierzonej skazanemu kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Na wstępie Sąd Apelacyjny zastrzec pragnie, że ponieważ Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia (art. 433 § 1 k.p.k.), tylko dla porządku wskazuje, iż w sprawie nie jest przedmiotem sporu ani sposób połączenia kar jednostkowych wymierzonych skazanemu, ani w której postaci (tj. z którego okresu			

obowiązania) winny mieć zastosowanie w niniejszej sprawie przepisy dotyczące kary łącznej w związku z czym do kwestii tych nie będzie się odnosił.

Odnosząc się natomiast już do meritum wskazać należy, iż sformułowany przez obrońcę skazanego zarzut rażącej niewspółmierności kary nałożył na Sąd Apelacyjny obowiązek zbadania, czy Sąd Okręgowy w P., wymierzając skazanemu M. S. (1) karę łączną 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności nie przekroczył granic wynikających z treści art. 53 k.k. i art. 85a k.k.

Podniesiony zarzut odwołuje się zatem do kategorii ocen bowiem wymiar kary należy do kategorii ocen. Podkreślenia wymaga, że o rażącej niewspółmierności kary w

rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. nie można mówić w sytuacji, gdy sąd orzekający uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami wymiaru kary. O rażącej niewspółmierności kary nie można mówić w szczególności, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę wymiaru kary, nie zostały przekroczone, co podkreślał Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 8 lipca 1982 r. w sprawie o sygn. Rw 542/82 (OSNKW z 1982 r., z. 12, poz. 90). Ustawodawca wskazując w treści art. 438 pkt 4 k.p.k. niewspółmierność wymierzonej kary jako względną przyczynę odwoławczą, zaznacza jednocześnie, że niewspółmierność

ta ma mieć
charakter
rażący, a więc
duży, istotny,
nie dający się
zaakceptować.

Dopiero
wówczas dojść
może do zmiany
zaskarżonego
wyroku w części
dotyczącej
wymiaru kary.

Rozważając
zatem
podniesiony w
apelacji zarzut
wymierzenia
skazanemu kary
rażąco
niewspółmiernie
łagodnej bądź
surowej (w
zależności od
kierunku
apelacji) należy
podkreślić, że
zarzut ów, jako
należący do
kategorii ocen,
można zasadnie
podnosić tylko
wówczas, gdy
kara –
jakkolwiek
mieści się w
granicach
ustawowego
zagrożenia – nie
uwzględnia w
sposób właściwy
wszystkich
istotnych
okoliczności
wiążących się z
poszczególnymi
dyrektywami i
wskazówkami jej
wymiaru, a

inaczej mówiąc,
gdy granice
swobodnego
uznania
sędziowskiego,
stanowiące
ustawową (art.
53 k.k.) zasadę
sądowego
wymiaru kary,
zostały
przekroczone i
orzeczona kara
w odczuciu
społecznym jest
karą
niesprawiedliwą.

„Niewspółmierność
kary” jest
pojęciem
ocennym i żaden
przepis kodeksu
postępowania
karnego nie
określa
ustawowych
granic
współmierności.
Jedynymi
ustawowymi
wyznacznikami
kary, których
przekroczyć nie
można, są
przede
wszystkim
przepisy części
szczególnej
kodeksu
karnego, a także
przepisy części
ogólnej kodeksu
karnego
określające
zasady wymiaru
kary.

Sąd Najwyższy
poprzez swoje

orzecznictwo starał się znaleźć „miarę” dla kryterium „współmierności”. Tak więc w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 listopada 1973 roku (sygn. akt III Kr 254/73, opublikowanym w OSNPG z 1974 r., z. 3-4) Sąd Najwyższy stwierdził, iż „rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 387 pkt 4 k.p.k. (odpowiadający art. 438 pkt 4 obecnie obowiązującemu k.p.k. – przyp. S.A.) zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można by było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji rewizyjnej, w następstwie prawidłowego

zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 50 k.k. (obecnie art. 53 k.k. – przyp. S.A.) oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego”.
Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu (skazanemu) kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych za przypisane skazanemu przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do

skazanego. W treści art. 438 pkt 4 k.p.k. mowa jest o niewspółmierności rażącej, uznać zatem należy, że chodzi tu o dysproporcję znaczną, bijącą wręcz w oczy, a nie o ewentualne drobne różnice w ocenach sądu pierwszej i drugiej instancji. Nie może być zatem w ramach tej przyczyny odwoławczej dokonywana korekta w każdej sytuacji, w której sąd odwoławczy dochodzi do wniosku, że karę należałoby ukształtować nieco odmiennie, tj. że kara jest po prostu zbyt surowa lub zbyt łagodna. (Z. Gostyński (red.), J. Bratoszewski, L. Gardocki, S.M. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II, Dom Wydawniczy ABC, 1998.).
Także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia

2 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. akt II KRN 198/94 (OSNPK z 1995 r., z. 6, poz. 18) stwierdził, iż „na gruncie art. 387 pkt 4 [ob. 438 pkt 4] k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.”

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należało, iż zastosowana wobec skazanego przez Sąd Okręgowy całość represji karnej w pełni znajduje swoje odzwierciedlenie w ujawnionych

okolicznościach przedmiotowych i podmiotowych w niniejszej sprawie a przedstawionych w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy, orzekając o karze łącznej, przy odpowiednim zastosowaniu art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym aktualnie (zapewne Sądowi I instancji chodzi o brzmienie nadane ustawą z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...)19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 [Dz. U. z 2020 r., poz. 1086] a przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy

- Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw [Dz. U. z 2022 r., poz. 2600]) w granicach od 4 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności – czyli powyżej najwyższej z wymierzonych skazanemu jednostkowych kar pozbawienia wolności, tj. kary 4 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego w P. w sprawie o sygn. (...) za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – do 5 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, co stanowi sumę kar jednostkowych wymierzonych wyrokami Sądu Okręgowego w P. w sprawie o sygn. (...) oraz Sądu Rejonowego P. (...) w P. w sprawie o sygn. (...), które spełniają

warunki do objęcia ich karą łączną w ramach wyroku łącznego (vide: punkt 1 zaskarżonego wyroku), wymierzył skazanemu karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 4 miesiące, na zasadzie asperacji, a więc pomiędzy zasadą pełnej kumulacji i pełnej absorpcji.

Skarżący podważając prawidłowość zastosowania zasady asperacji z punktu widzenia ustaleń faktycznych co do przesłanek jej przyjęcia, zasadzając swoją argumentację na stwierdzeniu, iż skazany uległ już resocjalizacji oraz że „postawa skazanego wskazuje nie tylko na jego pozytywną prognozę penitencjarną, ale i prognozę kryminologiczną”, na rozprawie apelacyjnej dodając nadto, tak jak to wskazał sam

skazany w swym piśmie procesowym nazwanym apelacja (k. 58-60), że obniżenie kary łącznej winno być naturalną konsekwencją tego, że jedno z trzech przestępstw, za które M. S. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego P. (...) w P. w sprawie o sygn. (...) zostało uznane za wykroczenie wniósł o wymierzenie kary M. S. „przy zastosowaniu zasady asperacji zbliżonej do zasady pełnej absorpcji”. Przeprowadzona w sprawie kontrola odwoławcza wykazała jednak brak podstaw do przypisania Sądowi I instancji zarzutu błędu dowolności w rozumieniu wyżej wskazanym, a tym samym niesłusznego wymierzenia skazanemu kary łącznej na zasadzie

asperacji w
zakresie
wynikającym z
zaskarżonego
wyroku.

Kara ta w
ocenie Sądu
odwoławczego
mieści się w
granicach
sędziowskiego
uznania w
rozumieniu art.
53 § 1 k.k.,
a nadto w
należyтым
stopniu
uwzględnia
okoliczności
ważące na jej
wymiarze. Sąd I
instancji
prawidłowo
bowiem ustalił
i uwzględnił
wszystkie
okoliczności
wpływające na
jej wymiar. W
należyтым sposób
oceniając opinię
o skazanym
i poszczególne
skazania przez
pryzmat ich
przedmiotowych
i podmiotowych
związków,
zasadnie uznał,
że nie ma
podstaw do
pełniejszego
zastosowania
przy wymiarze
kary łącznej
postulowanej
przez skarżących
reguły absorpcji,
tym bardziej, że

i tak wymierzona
M. S. kara łączna
oscyluje w
dolnych
granicach jej
wymiaru
przekraczając
dolną granicę
możliwej do
orzeczenia w
układzie
procesowym w
niniejszej
sprawie za ledwie
o 3 miesiące.

Wskazać należy,
a de facto
powtórzyć za
Sądem I
instancji, że
przy wymiarze
kary łącznej
decydujące
znaczenie ma
związek
podmiotowo-
przedmiotowy
pomiędzy
poszczególnymi
przestępstwami,
za które zostały
wymierzone
kary podlegające
łączeniu. Chodzi
tutaj o bliskość
kwalifikacyjną i
czasową czynów
oraz tożsamość
osoby (osób)
pokrzywdzonych.
Im większa
występuje
zbieżność
pomiędzy ww.
czynnikami w
rozważanych
przestępstwach,
tym bardziej
kara łączna

winna
grawitować w
kierunku pełnej
absorpcji.

Nadto, kara
łączna stanowić
ma syntetyczną,
całościową
ocenę zachowań
sprawcy, będąc
właściwą, celową
z punktu
widzenia
prewencyjnego
reakcją na
popelnione
czyny.

Pierwszeństwo
przy wymiarze
kary łącznej
winny mieć
dyrektywy
prewencyjne w
odniesieniu do
sprawcy, ujęte
w art. 53 §
1 k.k. (por.
komentarze do
art. 86 k.k.:
pod redakcją
Andrzeja Zolla,
Zakamycze
1998, teza 7;
Jacka Giezka,
LEX 2007, teza
4; Piotra
Kardasa,
Zakamycze
2004, teza
20,24,27,46,
nadto wyroki
Sądu
Apelacyjnego w
Katowicach z
dnia 20 maja
2008 r. w
sprawie II AKa
129/08 opubl.
w LEX nr
466456 i Sądu

Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 października 2007 r. w sprawie II AKa 183/07 opubl. w LEX nr 360095). Kara łączna zatem, orzekana w wyroku łącznym, powinna stanowić swego rodzaju korektę – poprzez przyzmat oceny dotychczasowego przebiegu okresu wykonywania poszczególnych kar jednostkowych – kar zawartych w podlegających łączeniu wyrokach.

Jednakże, co Sąd Apelacyjny pragnie z całą mocą podkreślić, kara łączna, wbrew zapatrywaniom skarżącego i prezentującego postawę wybitnie roszczeniową skazanego, nie powinna być postrzegana li tylko, jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, swoista premia, ale jako

instytucja
gwarantująca
racjonalną
politykę karania
w stosunku do
sprawcy wielu –
pozostających w
realnym zbiegu
– przestępstw.
Okoliczności
mające miejsce
po
podlegających
łączeniu
skazaniach nie
są co prawda
pozbawione
znaczenia
(chodzi przede
wszystkim o
przebieg procesu
resocjalizacji
sprawcy – zob.
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia
30 września
1998 r. w
sprawie o sygn.
II AKa 181/98,
opubl. w Prok.
i Pr. z 1999
r., z. 4, poz.
24; wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia
26 kwietnia 1994
r. w sprawie o
sygn. II AKr
26/94, opubl.
w KZS 1994,
z. 5, poz.
14), jednakże nie
należy
przydawać im
rangi
decydującej. Jest
to wyłącznie
kryterium
subsydiarne –

w tym zakresie należy podzielić pogląd wyrażony w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 listopada 2006 r. w sprawie o sygn. II AKa 218/06, opubl. w KZS z 2006 r., z. 12, poz. 23).

Mając na uwadze powyższe, Sąd odwoławczy stwierdza, iż Sąd Okręgowy w należyтым stopniu uwzględnił ww. kryteria. Sam autor apelacji (podobnie zresztą jak i sam skazany) na okoliczności te w ogóle nie zwracają uwagi w związku z czym Sąd Apelacyjny, niejako z urzędu dokonując kontroli prawidłowości kary wymierzonej skazanemu uznał, iż szczególnego podkreślenia wymaga fakt, iż przestępstw, za które wymierzono skazanemu kary

podlegające
łączeniu
dopuścił się on
na przestrzeni
długiego okresu
czasu bo blisko
dwóch lat a przy
tym
charakteryzowały
się tym, że
skierowane były
rodzajowo
przeciwko
bardzo różnym
dobrom
chronionym
prawem.. Jeśli
się przy tym
weźmie pod
uwagę ilość
przestępstw
jakich dopuścił
się M. S. (1)
znamionuje to
go – wbrew
twierdzeniom
samego
skazanego –
jako przestępcę
zatwardziałego,
niereformowalnego
i nie
poddającego się
jakiegokolwiek
resocjalizacji,
który z
popelniania
przestępstw
uczynił sobie
sposób życie
i drogę do
zdobywania
pieniędzy.
Musiało to
znaleźć odbicie
w odpowiednio
surowym go
potraktowaniu. I

tak też ocenił to Sąd Okręgowy.

Pomijając już jednak nawet tą okoliczność, podkreślić należy, iż sam związek czasowo – przedmiotowy zbiegających się przestępstw jest zaledwie jedną z przesłanek wymiaru kary łącznej i nie przemawia automatycznie za zastosowaniem przy wymiarze kary łącznej zasady absorpcji, bądź nawet asperacji w wymiarze do niej zbliżonym. Sąd odwoławczy podziela bowiem pogląd, iż popełnienie więcej niż dwóch przestępstw (a skazany dopuścił się ich czterech gdy idzie o kary podlegające łączeniu) jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od tej wynikającej z dyrektywy absorpcji, którą to należy stosować bardzo

ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawy przesłankę prognostyczną, jaką jest właśnie popełnienie kilku przestępstw oraz wcale nie tak wzorowe jak wskazuje to apelujący zachowanie w trakcie pobytu w jednostce penitencjarnej. W przeciwnym wypadku wymierzenie kary wynikającej z zasady absorpcji prowadziło do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziło do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 maja 2008 r. w sprawie o sygn. II AKa 129/08, opubl. w Biul.SAKa z 2008 r., z. 3, poz. 8). Okoliczność

tą zresztą miał także w polu widzenia Sąd orzekający, który zasadnie odwołał się do utrwalonej u skazanego tendencji do łamania obowiązującego porządku prawnego i fiaska dotychczasowych oddziaływań resocjalizacyjnych, wskazując na uprzednią wielokrotną karalność skazanego i dotychczasową bezskuteczność poprzednio orzekanych kar wolnościowych i stosowanych środków probacyjnych. Tymczasem skarżący skrzętnie pomija te niesporne fakty, eksponując wyłącznie rzekome postępy w resocjalizacji M. S., co dodatkowo osłabia siłę jego argumentacji i czyni ją w zasadzie gołosłowną.

Co więcej zachowuje także aktualność

pogląd, że niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (por. A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 1975 r. w sprawie o sygn. Rw 628/75, opubl. w OSNKW z 1976 r., z. 2, poz. 33, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 r. w sprawie o sygn. II AKa 339/03, opubl. w LEX nr

183336; wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Lublinie z dnia
27 kwietnia
2006 r. w
sprawie o sygn.
II AKa 80/06,
opubl. LEX
nr 183575).
Bez wątpienia
analizowana
sprawa nie
stanowi
wyjątkowego
przypadku,
uzasadniającego
odstąpienie od
powyższej
zasady.

Podkreślić
zatem jeszcze
raz należy, czego
autor apelacji
zdaje się w ogóle
nie dostrzegać, iż
M. S. skazany
został na kary
podlegające
łączeniu za to,
że dopuścił się
łącznie czterech
przestępstw w
związku z czym
nie sposób
abstrahować od
okoliczności ich
popelnienia, jak
i w ogóle
od całokształtu
kryminalnej
przeszłości
skazanego. M. S.
już
sześciokrotnie
skazywano za
ponad 10
przestępstw,
którą Sąd

orzekający
zasadnie
poczytał mu na
jego niekorzyść,
jako jeden z
elementów
prognostycznych
przemawiających
za odejściem od
zasady absorpcji
na rzecz zasady
kumulacji. Nie
można inaczej
bowiem
potraktować i
tego, iż części
z przestępstw
popelnionych
przez skazanego
– naturalnie w
ramach
rozważanego
zbiegu –
dopuścił się on
w warunkach
recydywy
kryminologicznej,
co jak słusznie
ustalił Sąd
Okręgowy
świadczyło o
znacznym
natężeniu złej
woli u skazanego
i determinacji
w osiągnięciu
przestępczych
celów, mimo
uprzednio
orzeczonych i
wykonanych kar.

W świetle
powyższego
uznać należy
zdaniem Sądu
Apelacyjnego, iż
dotychczasowy
sposób życia M.
S. (1) wskazuje

na to, że jest on sprawcą wielokrotnym, notorycznym, mającym łatwość w podejmowaniu decyzji o naruszeniu obowiązującego porządku prawnego, nieumiejącym wyciągać wniosków z dotychczasowych doświadczeń z wymiarem sprawiedliwości, w tym orzekanych kar o charakterze wolnościowym, co jednoznacznie dowodzi, że jest on osobą niepoprawną i w znacznym stopniu zdemoralizowaną.

W ocenie tej utwierdza dotychczasowy przebieg wykonywanych kar. Z opinii o skazanym z Aresztu Śledczego w P. (vide: k. 22 i n.) oraz aktualnej z Zakładu Karnego w C. (k. 141 i n.) wynika, że zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary

w sposób
znaczący
odbiega od tego
jak widzieć chcą
to skazany i
jego obrońca.
M. S. bowiem
wprawdzie był
pięciokrotnie
nagradzany
regulaminowo
ale był przy tym
aż
czternastokrotnie
karany
dyscyplinarnie a
w tym
umieszczeniem
w celi
izolacyjnej.
Ustalono
również, że M.
S. był jednym
z inspiratorów i
głównych
organizatorów
zbiorowego
wystąpienia
przeciwko
administracji
zakładu karnego
we W., które
miało polegać
na odmowie
przyjmowania
posiłków.
Deklaruje przy
tym
przynależność
do
nieformalnych
struktur
podkultury
przestępczej –
tzw.
„grypsujących”
co doprawdy
trudno uznać za
objaw
postępującej w

jakimkolwiek stopniu resocjalizacji.

Wszystkie te okoliczności wskazują, że obecnie orzeczona kara została więc i tak znacznie złagodzone w stosunku do pierwotnie orzeczonych i nie ma podstaw, aby łagodzić je w jeszcze większym stopniu. Na to bowiem skazany swoim dotychczasowym życiem po prostu nie zasłużył. Na wymiar kar łącznych nie mogła też mieć wpływu sytuacja związana z uznaniem jednego z czynów, za które został on skazany wyrokiem Sądu Rejonowego P. (...) w P. w sprawie o sygn. (...) za wykroczenie z art. 124 § 1 k.w. Sąd dokonując bowiem kontrawencjonalizacji jednego z występów z art. 288 § 1 k.k., za które tymże wyrokiem został

skazany M. S.
(chodzi o czyn
opisany w pkt III
części wstępnej
tegoż wyroku)
jednocześnie
stwierdził, że
nie ma podstaw
do zmiany kary
jaka została
wymierzona
skazanemu za
ciąg przestępstw
z art. 288 § 1
k.k. i to nawet
przy przyjęciu,
iż wobec owej
zmiany w ciągu
pozostały dwa
a nie –
jak pierwotnie
– trzy
przestępstwa.
nadal zatem
karą, która
podlega łączeniu
jest kara 10
miesięcy
pozbawienia
wolności, jaką
wymierzono
wyrokiem Sądu
Rejonowego P.
(...) w P. z dnia
(...) r. w sprawie
o sygn. (...).

Kierując się
powyższymi
zapatrywaniami,
jak również
odwołując się
do prawidłowo
ustalonych i
w należyтым
stopniu
uwzględnionych
przez Sąd
Okręgowy
okoliczności

relewantnych z punktu widzenia wymiaru kary łącznej w wyroku łącznym, Sąd Apelacyjny uznał, że orzeczona wobec skazanego M. S. (1) kara łączna w wymiarze 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, na zasadzie asperacji, na pewno nie jest karą nazbyt surową i to w stopniu rażącym. Z jednej bowiem strony pozwala ona unikać nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw – do czego prowadzi dyrektywa absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych; z drugiej pozwala uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikających z

<p>orzeczonych jednostkowymi wyrokami kar, a tym samym naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i zasady humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych oraz poszanowania godności człowieka – do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku i obniżenie kary łącznej pozbawienia wolności poprzez zastosowanie w maksymalnym stopniu zasady absorpcji ewentualnie uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny,</p>		

częściowo
zasadny albo
niezasadny.

W świetle
powyższych
wywodów
ukształtowana
przez Sąd
Okręgowy kara
łączna jest w
ocenie Sądu
Apelacyjnego
karą
sprawiedliwą i
należycie
wyważoną, która
nie razi swoją
surowością i
zapewnia
realizację celów
kary – tak
indywidualno-
jak i
ogólnoprewencyjnych.
Całkowicie
niezrozumiałym
jest przy tym
wniosek o
uchylenie
wyroku i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
skoro autor
apelacji nawet
słowem nie
wspomina w
jakim zakresie
postępowanie
dowodowe
należałoby
pogłębić.

4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE

**UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

Zwiążle o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

**5.
ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

Przedmiot
utrzymania w
mocy

**0.1 Wyrok
Sądu I
instancji
utrzymano w
mocy w
całości.**

Zwiążle o
powodach
utrzymania w
mocy

Powodem
utrzymania
wyroku w mocy
jest
niezasadność
zarzutów
apelacji tak
skazanego jak

<p>i jego obrońcy w jakimkolwiek zakresie, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 k.p.k., uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.</p>			
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>Pkt I</p>	<p>Sąd Apelacyjny na podst. art. 105 § 1 i 2 k.p.k. dokonał sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej zawartej w zaskarżonym wyroku poprzez wskazanie, iż wyrok w sprawie o sygn. (...) wydał Sąd Okręgowy w P. a nie nieistniejący w rzeczywistości Sąd Okręgowy w S.. Jak to wskazywano w pkt 3.1. niniejszego uzasadnienia owo błędne wskazanie siedziby i nazwy Sądu, który wyrok ów wydał jest konsekwencją nieuważnego wykorzystania i zastosowania przy redakcji wyroku (i także jego uzasadnienia) jednego z</p>	

	edytorów tekstu systemu komputerowego	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt III	Zgodnie z art. 624§1 k.p.k. Sąd może zwolnić oskarżonego (skazanego) od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych jeśli uzna, iż byłoby to zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. Jak ustalono, skazany nie posiada żadnego znaczącego majątku, ciężą na nim orzeczone obowiązki naprawienia szkody lub zapłaty zadośćuczynienia a obecnie odbywa długoterminową karę pozbawienia wolności w związku z czym	

	jego możliwości zarobkowania są znacznie ograniczone	
7. PODPIS		
P. M. H. K. I. P.		